

< Bibinke és > a vörhenyes macska Bereken Készecske *A Nagy Bibinből*

Eljön a vörhenyes macska, eljön.

Szórszün-vörhenyével tün föl a színen,

ikjei kopottak a szünszörrel többhelyütt.

A panziószoba világot jelentő deszkáin oson,

nem a kopott szórszün,

hanem a vörhenyes macska az eddig is többhelyütt iktatott színével,

fonákjával sem először jár itt, ahogy én sem,

írtam már pár színt, csuklottam is tíznél többször panziószobában.

Csuklok, az a baj. Ott a csiklók meg a csóklík,

vagyis a cslók meg csókl, meg hogy bejár a macska, iktelen zavaró.

Meg hogy vörhenyes, satöbbi.

Berekfürdőről van szó, vagyis Berekkakról és Berekrádról.

Egyre megy, egyre mennek a deszkák, egyre a fotelok karfái.

Felugrik szőrszűnével a vörhenyes macska fotelok karfária,

ágykereteken egyensúlyoz, néha összecsuclik. Vörhenyszün.

Szóval lehet, nem is a deszkák szálkák a hamismások szemében.

Színláz az egész picsád, rontok a színére.

Egy vörhenyes macskapicsasegnek lehet ilyen csúnyán rontani,

a helyzet színleg felér a mandulaműtétek után takarítók

gatyáin másnapra kirajzolódó, beszáradt foltokkal.

Vajon milyen napszakban legnehezebb kimondani,

hogyan fertőtleníthetetlen. Hogy sterilizáló.

Szőrvörheny. Meg hogy az a baj. Meg hogy satöbb, iktelenül.

A szobakörnyék hangszarban van. Déltáj adódik.

A hangszart az avarseprő nő hangszereli,

többféle hangszarszag jön messzebről is,

avart seper a nő és trágyázhatnak kábé a seprűjétől

tizenkét óra irányban, messze. Zajos ez az avarseprő nő.

A déltájt a dél okozza, délben délnek kell lenni,

tájékozott mindenben az atyaúr vagy valamelyik szarszagisten.

(Korr.: szarszagisten.) Olyan hangok csüngnek össze olyan szagokkal,

amelyek csak déltájban. Olyan szarszínek olyanokkal.

A csuklásokról nem is beszélve. Rosszkedvükben harangok tosznak.

Tesznek rá, hogy egy arcon a tiszta szesz mimikája.

Tessék és ki vagyok a gondolatból nagyon is zökkenve.

Tessék, és akivel együtt lássék, volt, akivel laktam itt, nem él.

Írt alá ibolyakék egés levelezőlapokat is,

cirókáltunk más macskát, nem ezt.

Beszéltünk Kantokról meg rokkantokról.

Pl. Körmendikről meg Szentikről beszélek,

vagyis Körmendről meg Szentről, egyesükről egyedül.

De nem is ezt az ibolyaszínt akartam mondani.

És nem is nagyon ittunk. És főleg nem a cirókát,

mert arról vagy a maróka, vagy a hányadán állók jutnak eszembe.

Szép lassan fogok vörhenyileg megbolondulni,

cicirókák, mamarókák vesznek körül szavak helyett,

a szavak elkotródnak boldogabb észtájakra,

nem csomósodnak a vérrel kevésbé jól érintett területekre,

véresebb területekre vonulnak majd, vagyishogy véreesebbekre.

Gondom van néhány szó helyes kimondásával.

Sebekre gyógyír, ahogy szarszagban jár-kei a vörhenyes macska

a panziószobában, berek-ősz sminkjében beoson,

évszakfüggőn szagol körbe ágyak alatt,

bejár a hűtő mögé, nekifeszül hevült rácsainak,

levelezőlap nagyságú porcíával orrán angolosan távozik. Kakisan.

Tizenkét óra, irányban.

Például azt is akartam mondani,

ahogy hiányoznak, akikkel együtt laktam itt,

nem élnek, vörhenyes az ég csak akkor volt,

ha sok bort ittunk, vagy ha keveset, és akkor is az orruk. Csuklásaink.

Óráik voltak hátra, és akkor is az eszükben voltam.

Két perc, míg elmagyarázom a macskának,

hogyan az órákban meg a versben miért marad meg néha az ik.

Úgy tesz, mintha értene ige- és szembekötődiket.

Behozok némi hátrányt, Tompa Mihályt olvasok.

A komoly dolgok borfüggők mind és mindig; színek és évek,

Kafka-ráncok a hasrészek alatt, egyáltalán,

a hiány és a hiányzás maga, róka fogta csupa

jó feladat, orr- és fülszőrök szabdalása,

egy vadpörkölt szaft-hallása, ahogy oldalog el nokedlin, szájszájelen,

ahogy például legszebb mosolyok oldalogni tudnak,

ha bort ivott előtte serényen a szájuk. Szájuk.

A macska újabb továbbképzést kap.

A víz hangja bejön a, bejön a szobámba.

A víz szaga bejön a, bejön a szobámba.

Iszom bort a lány hang- és szagszobrára, iszom szobra árnyékára,

vörheny hajára,

hiába mondja anyám, szobor is megárt a sok,

ne szeresd a vöröset, izzít, fellök,

nem hallgatok szavára, iszom anyám,

iszom anyám jobbára apám most avatott mellszobrára.

Iszony-anyám mondja, ne igyál fiam,

főleg előre egyik szőrmedve bőrére,

ott a másik medve nővére, de bort iszom, vörhenyélek,

borszobrok avatott szakértője, bort iszom és eleget,

szóból irtok keveset, nem lesz sok a kereset.

Miért hang a szobor, fiam, miért szag, miért nem vagy el magadnak,

azért anyám, mert hangszagok nyomasztnak,

kimaradt hangzók kopasztnak, ahogy múlik ikre ik,

hangra nap, szobákból nőnek cellák,

szobanőkiből ahogy asszonyodnak a Kun Marcellák,

lányodnak börtönszag, börtönhang.

Tompa nem a Tompadúrral, hanem a gyanúperrel él.

A fecskék egyik napról a másikra mennek el,

de ez hülyeség, mert minden így megy el és mindenki,

illetve senki se így, mert egyik percről a másikra inkább,

amit napnak tudunk be, mert elmenésnapokon nem tudjuk

pontosan megnevezni az elmenésperceket.

A napok százásával hulló hajszálok. Szórszájak.

Úrrá lesz rajtunk a zsibbadás, kevésbé kapnak vért a szavak,

vagy inkább sehogy, nem vesznek részt a keringetőzésben.

Mától számukra is kakhelyelhagyási a tilalom.

A mondatot lassan, félszavanként tolulom,

akár vért a vélt, szőrszín ütések nyomához. Később a macska is fölsebez.

Senki nem kér bocsánatot,

mintha senkinek nem lenne mit megbocsátanom.

Senkitől nem kérek. Osszam be:

nem mintha kéne, mintha nem kéne. Isszam be:

bocsánat, azt akartam mondani, kéne, mintha nem.